

KINO

Izkušnje — predvsem repertoarne, kolikor jih pač je pri takem poslu, kot je tako imenovana »reproduktivna kinematografija« — dokazujejo, da so se doslej, vsaj pri nas, najbolj obnesli »žanrski kinematografi«, torej dvorane, ki svojemu bolj ali manj stalnemu občinstvu predvajajo določeno zvrst filmskih zgodb. In kino SİSKA je »žanrski kino«: pod svoje okrilje rad vzame vse, kar diši po akciji, kavbojih, Indijancih, po vojnih spektaklih (kot da bi bile vojne spektakli, namenjeni zabave željnim in miru sitim državljanom, kjerkoli žel!), po kriminalkah in grozljivkah razne sorte, od požrešnega morskoga psa do divjega medveda, imenovanega grizzly. Kino SİSKA zatorej ni shajališče melodram in ljubezenske romantike željnih obiskovalcev, temveč nekakšen neuradni klub namišljenih kavbojev in junakov vseh sort, vedno pa seveda takih, ki na koncu zmagajo.

In zdaj par besed o filmskem sporedu, ki ga boste gledali na platnu kina SİSKA. Charlton Heston, James Coburn, Barbara Hershey, Christopher Mitchum (dvakrat lahko uganete, čigav sin je!), Jorge Rivero in druga znana imena filmskega sveta igrajo glavne vloge v filmu ZAKON SOVRAŠTVA, ki ga je režiral mojster akcijskega westerna Andrew V. McLaglen. Zarach Provo zbeži s še šestimi zaporniki iz ječe v Yumi, kjer je sedel zaradi rop. Njegov cilj je zdaj že upokojeni šerif Sam Burgade, ki naj bi bil kriv smrti njegove indijske žene. Zanimiva, celo v tem žanru nenavadna zgodba. ŠE ANGELČKI NORO VOZIJO je naslov naslednjega — italijanskega — filma, ki naj bi bil pustolovska komedija, kar tudi je. Gre za dva brezposelna »junaka«, ki se zaposlita kot šoferja kamiona za prevoz blaga iz Italije v Francijo. To »blago« je v resnici tihotapljeno orožje in lahko si predstavljate, koliko zabavnih pasti se jima je postavilo na pot. Igrata Michael Coby in Paul Smith, režija Giuliano Carmineo.

Francoska kriminalka JUDO IN KARATE PROTI TOLPI Christiana Jacquesa predstavlja »francoskega Bruce Leeja v dejanjih« in sploh ni nujno, da vam povemo, za kaj gre. To si lahko mislite, kajti junak, imenovan Dr. Justice, končno premaga svoje nasprotnike.

Spet Italijani z režiserjem Stenom in igralci Bud Spencerjem Robertom Weberjem in Enzom Canavalejem v akcijskem filmu ZMEŠNJAVA V HONG KONGU. Najbrž se boste zabavali. To pa je tudi vse, kar film ponuja!

Oglas v JT
prebere
več kot 50.000
Šiškarjev

tribuna 14

Obiskali smo kiparja Sašo Stevoviča

Umetnika ne naredi diploma...

»Ali sem napreden? Menim, da je človek napreden, če je aktiven, če dela in v tem najde svoje zadovoljstvo...«

Takole mi je povedal tridesetletni Saša Stevovič. Sedela in prezebala sva v skromni kleti Vodnikove 171b. Prostor je bil dobesedno nabit z okroglimi, iz železa varjenimi skulpturami, nabit, kakor je bil nabit z neuničljivo energijo njihov tvorec, visoki, sloki Črnogorec Saša.

Varilni aparat, gola betonska tla, vodovodna pipa z železnim umivalnikom naših starih mam, tri, štiri majave police... To je atelje. Močne črne obrvi in neprestano gibajoče lopataste roke moža, rojenega v Žablaku pod Durmitorom, poudarjajo besede, ki jih govori v zelo dobri slovenščini z rahlim naglasom:

»Od nekdanj me je privlačeval krog. Zdi se mi, da je to najpopolnejša oblika, izhodišče in zaključnost. V tem krogu res občutim popolnost in dal sem mu volumen, maso... Iz železa... To je glavni element. V notranjost te mase postavljam dopolnilo, nekaj, po čemer se bo občutilo in poznalo moje delo...«

Saša Stevovič izhaja iz družine ljudskih gradbenikov, lesorezcev. Že v rani mladosti je lahko opazoval umetelno izoblikovane gusle, čudovite nadstreške in ročno rezbarjene balkone. Vendar so bile žele družine, ko je fant zaključil gimnazijo, bolj oprejemljive: elektroinženir naj bo!

Tako se je štiri leta grizel na ljubljanski elektrofakulteti. Potem nenadoma preskok... Sprejemni izpit na likovni fakulteti, študij, delo in delo... Zaključil je s specialko v Zagrebu pri profesorju Avgustinčiču.

»Delam... Ne morem sicer točno planirati kdaj, vendar ko čutim v sebi možnosti, izkoristim take trenutke do poslednje kaplje. Čas takrat ni važen...«

Zanimalo me je njegovo mnenje o umetnikih, umetnosti...

»V družbi, na plaži, v gorah, stanovanju, cesti, na primer, ljudje občudujejo lepa dekleta, lepe stvari... Jaz pa iščem nekaj drugega, vsakdanjega, nič nenavadnega: les, korenino, igro spreminjajočega se oblaka, profile človeka, njegovo skrivenčeno senco...«

Živo občutim oblike, občudujem jih in to je najbrž tista razlika... Danes marsikdo beži od realizma. Boji se, da ga primerjajo s tistim brezhibno lepim in popolnim, kar je že bilo ustvarjeno. Umik v abstrakcijo... Vendar so vzroki različni. So tudi taki, ki diplomu umetnika sicer imajo, pa umetniki niso... Sploh se mi dozdeva, da ni prave svobodne konkurence, verjetno je tak čas. Pa ne samo pri nas. Tudi v svetu...«

Saša je na začetku svoje umetniške poti. Do sedaj je imel le eno samo samostojno razstavo oktobra 1975 v ljubljanskem Študentovskem naselju, v galeriji Forum. Skupnih je bilo več: 1975 diplomanti Akademije v Mestni galeriji, 1975 jugoslovanski portretisti v Tuzli, 1976 skulpture mladih v Zagrebu, v Vrnjački Banji, v Železarni Sisak... Načrtov je še več... In dela tudi...

Bogomir Šefić

Taverna am sp

V združnem domu v Guncijah pri Šentvidu (tel. 51-179)

VAM VSAK DAN NUDI PO ZMERNIH CENAH MENUJE OD 35 DO 45 DIN

Pripravljamo tudi poslovna in skupinska kosila

Na razpolago vam je avtomatsko kegljišče in prenočišče v komfortnih sobah ter velika sejna dvorana s 130 sedeži